

Rýbrcoul podkrkonošský

Rýbrcoul podkrkonošský se v dávných dobách staral o Krkonoše, proto dostal druhové jméno podkrkonošský. Každé malé dítě ví, že se o Krkonoše stará Krakonoš, ale dřív tomu tak nebylo. Rýbrcoul není žádný malý skřítek, ale zase nevypadá jako obr. Je to obyčejný strašák, například jako Hejkal hučný. Jeho hodnost v Krkonoších je strážce hor, lesů a skal.

Nejradši se ukrývá v kmeni stromu, kde dobíjí svou energii po jídání kůry a smůly, která vytéká z velkého sudu nad ním. Energii, kterou získá, využívá především na ochranu lesů, protože jsou pro něj důležité.

Při své práci používá své dlouhatánské paroží a silné drápy na ruku a nohou. Jeho velké zatočené uši slouží k hypnotizaci nepřátel. Hnědé oči má jen na koukání, jako my. Štíhlé nohy využívá spíše při běhu, ale co si budeme povídat, vždyť stejně nikdy neběhá. Na dotyk je Rýbrcoul hrubý a sežmolený, ale srdce má ze zlata. Rád pomáhá veverkám, když uvíznou na větvi, a bobrům, kterým velká voda strhla hráz. Také mu nechybí nebojácnost a odvaha. Tu využívá, když skáče ze Sněžky dolů pro padající orlí hnízdo.

Nikdo z nás ale není dokonalý a ani Rýbrcoul nemá všechny vlastnosti dobré. Vždy, když jeho synovec něco zkazí, hned se mu začne smát, až se Sněžka otřásá. To ale není vše. Taky rád vybírá zásoby medvědům a syslům. Občas nemá svůj den, a tak se na všechny mračí

a škaredí. To se mu pak všichni obloukem vyhýbají. Ale má i dobré dny a to je laskavý, milosrdný a všem se omlouvá. Samozřejmě má spoustu jiných vlastností. Setkání s ním by bylo jistě zajímavé.

Anežka Pražáková

SITRI

Pro začátek nutno říci, že toto stvoření už dnes téměř vyhynulo (až na některé oblasti na severu a Nový Zéland). Nejlepším věkem pro Sitri bylo 13. – 15. století, kdy žily téměř po celé Euroasii.

Sitri je na první pohled nerozeznatelná od člověka (pokud tedy nevládnete schopností čtení síly, která vám umožní vidět vnitřní auru všech stvoření), jelikož Sitri nemá svoji vlastní hmotnou podobu, zjevuje se často jako malá dívka ve věku 10 – 13 let. Když se ale podíváte podrobněji, všimnete si, že všechny Sitri mají fialové oči, velice výrazné špičáky a nezvykle tmavé vlasy a černé nehty, na konci zašpičatělé jakoby drápy.

Sitri jsou v lidské podobě až neskutečně rychlé a obratné a jejich reflexy jsou až 60x lepší než u člověka. Ale pro vyrovnání tohoto efektu se Sitri téměř nehojí. I malé zranění může být pro jejich lidskou stránku smrtelné. Což nás přivádí k dalšímu bodu existence Sitri, jak bylo již zmíněno, nemají vlastní hmotnou podobu... proto si Sitri po zrození vyhlédnou oběť (často lidské

dítě, dívku), vysají z ní životní sílu a převtělí se do tělesné schránky.

Díky neskutečné duševní síle a vrozené maně vytvářejí Sitri nejsilnější auru ze všech magických stvoření. A právě tato síla (aura) způsobuje tělesné změny již zmíněné výše (fialové oči, černé nehty atd.). Tyto výrazné změny ve fyzické stavbě a přílišná magická síla zapříčiňují, že se Sitri téměř nehojí a jejich lidská tělesná schránka se velmi rychle ničí, a tak si musí Sitri zhruba každé dva až tři měsíce opatřovat novou schránku. Pokud není Sitri hladová, tak není nepřátelská, ale lidem i zvířatům se i přes to vyhýbá. Sitri se krmí tak, že se v lidské formě prochází za nocí po lese a čeká na náhodné kolemjdoucí nebo svého času na cestovní obchodníky. Chová se nevinně, dokud se nedostane dostatečně blízko, a pak se špičáky zakousne do krku a zašpičaté nehty zaryje do hrudi, tak vysaje z člověka veškerou životní sílu (což zničí tělesnou schránku člověka, takto znetvořené tělo vypadá jakoby ohořelé a popálené ohněm, ale má krvavě rudou barvu.) Poté se Sitri odebere do ústraní, než opět dostane hlad.

Jak se Sitri rozmnožují nebo rodí, dodnes nikdo neví, ale žijí zhruba necelých 800 let. Sitri nemá nepřátele, když se dostane do nebezpečí života, tak se obalí viditelnou fialovočernou aurou, nehty se promění v drápy, začnou jí svítit oči a často se vznáší. Tento "válečný" režim umožňuje Sitri používat všechny typy magie a tím pádem jsou schopny použít jakýkoliv Spell-cast* a to je činí téměř neporazitelnými. Jediný kdo jim je schopný čelit, jsou

duchové Nekomata*, sestry Shirone a Kuroka. (pocházející z japonské mytologie.), které v průběhu 14. – 15. století vyhladily všechny Sitri v Asii a Indonesii kvůli útoku Sitri na arci kněžku chrámu zasvěceného právě duchům Nekomata Shirone a Kuroce. To je jeden z důvodů, proč Sitri téměř vyhynuly.

Na závěr, pokud potkáte hladovou Sitri, můžete být ironicky velice šťastní, protože zemřete sice jednou z nejbolestivějších, ale také nejoriginálnějších smrti na světě . . .

*Spell-cast = využití ničivého / léčivého kouzla za pomoci jazykového nebo runového vyvolání.

*Nekomata = kočičí duchové staré japonské mytologie, sestry Shirone a Kuroka, lidské stělesnění kočičích "bohů"

Marek Kříž

Stíňák sklepní

Toto na první pohled neviditelné strašidlo, jež obývá každý sklep, je velice zálučné. Říká se, že ho ještě nikdo nikdy neviděl, avšak většina z vás už ho stoprocentně viděla! Žije ve většině vlhkých sklepů a obývá každý stín.

Postavu má vysokou asi jako desetileté dítě a tvář má zahalenou do šedého šátku. Jestliže máte Stíňáka v dílně, no... tak to máte celkem smůlu. Nejenže je celý zahalenou rouškou tajemna, ale tohle strašidlo

dokáže být velmi hravé. Pokud někdo kutí v dílně a začnou se mu ztrácet věci, chce si s vámi hrát. Vždycky se schovává do stínu a tam se pobaveně hihňá na celý sklep. Když ho tohle přestane bavit, začne se objevovat a zase schovávat. To ho taky moc baví! Miluje, když se jeho lidská hračka začne nesmyslně a neohrabaně otáčet, rozhlížet se na všechny strany, ťukat si na čelo a říkat věty jako třeba: „Bože, já se snad zbláznil!“ „Co mi zase hrabe?“ „Nikdo tu není... snad,“ a podobně.

Mezi jeho kamarády patří myši, pavouci, ostatní Stíňáci, no a občas se stává, že si oblíbí i člověka. Ten dotyčný má pak ale celkem problém. Věčně se mu něco ztrácí, myslí si, že něco viděl a pokud narazí na obzvlášť zákeřného Stíňáka, ráno se třeba může vzbudit bez peřiny, bez trička. Někam odejde, na stole si nechá jídlo, vrátí se a už to tam není a tak dále.

Abych ho vůbec popsala, jak vypadá! Kromě šedého šátku kolem hlavy má ještě dlouhé černé triko a roztrhané černé tepláky. Nikdy mu není vidět ani kousíček pokožky, takže nevíme, jaký odstín vůbec má. Občas, když je to žena, jí spadávají na ramena pramínky černošedých vlasů. Dlouhé ruce jsou přizpůsobeny (společně s dlouhými prsty), aby draply všechno, co mají v okolí.

My osobně jich máme doma hned několik. Já s nimi mám spíše dobré zkušenosti, ale samozřejmě záleží na náladě jednotlivce Stíňáka!

Veronika Veselá

Kindred

Kindred je lesní přízrak s věrným temným vlčkem. Nosí dřevěnou masku z březového dřeva a černý potrhaný hábit. Jeho luk je také z březového dřeva. Přežívá různě v hustých jehličnatých lesích, protože nesnáší sluneční svit.

Nemá rád živé bytosti, ale někdy si z nich dělá srandu.

Hraje s nimi a s vlčkem na honěnou. Kdo uteče, přežije. Je trochu zákeřný a má z toho radost.

Když se mu nic nepovede, rozplyne se jako mráček na obloze.

Vlček, ten je potom smutný, vyje, hrabe a vrčí na celé kolo.

Hledá svého pána. Kdo by ho chtěl potkat, musel by mít rychlé nohy, protože utíkat před vlčkem není žádná sranda.

Králíček Jiří

Rancor /rankor/

Rancora vidělo za celou jeho existenci jenom pár lidí, kteří na to hned doplatili smrtí. On už totiž žije více jak 3 000 let ve Středozezemním moři, kde skoro vůbec nemůže spát. Rancor je proto velmi náladové strašidlo. Ale jednu náladu má pořád - je nevrlý z toho, že má neustálý hlad. Jednou, ale bylo to hodně dávno, měl Rancor takový vztek, že

snědl celé město i s loděmi kolem. Myslím, že se jmenovalo Antlantida, nebo tak nějak.

Rancor - to je jméno, které člověku nic moc neřekne, tak vám řeknu něco já, jmenuje se podle toho, že když se naštvě, vydává zvuk podobný slovu traktor, ale strašidlo Traktor, které snědlo Atlantidu, nezní tak moc dobře. Rancor kromě toho, že vypadá jako kraken smíchaný s dikobrazem se lví hřívou, má také velmi ostré drápy na konci svých chapadel. Jsem myslím jediný, kdo žije uvnitř Rancorova žaludku. Sice žiju, ale asi ne na moc dlouho, tak pro mě prosím pošlete krotitele duchů, Bruce Leea, hlavně ať jsem odsud pryč.

Valenta Štěpán

Skříňák hrozivý

Strašidlo, o kterém vám budu povídat, se jmenuje Skříňák hrozivý.

Většinu dne stráví v dětské skříni, kde se nudí. Ale když přijde večer a děti jdou spát, teprve teď pro něj začíná zábava. Protože je může strašit, rád vykukuje ze skříně nebo ji otvírá a zavírá. Když tohle vidí děti, hned se schovávají pod peřinu.

Vlastně jsem neřekla, jak vypadá. Popravdě nemá ani moc vlasů, jen pár pramínků. Větší uši, aby slyšel, jestli se děti bojí, a jedno velké oko, malinkou pusou, protože toho moc nenamluví. Nosí roztrhané tričko a

kalhoty, ale přes sebe má hozený neviditelný plášť, aby ho ve dne nikdo v té skříni neviděl. Dalším charakteristickým znakem jsou velké nohy, aby děti mohl postrašit dupotem po zemi v pokoji.

Takže vám asi muselo dojít, že moc pěkný nebude. Ale vy starší se bát nemusíte, protože straší jen mladší děti.

Natálie Malátová

Charakteristika strašidla – WC kluk

WC kluk žije v záchodech, ale ne v obyčejných záchodech, žije v čistých toaletách, protože nemá rád špínu. WC kluk je malý, že ho skoro nikdo nevidí, je hlavně čistý, velmi hubený a na sobě má kabát jako kouzelník a také klobouk. Velmi hubený je proto, aby prolezl vodním potrubím. Ve velkém klobouku má schované různé čisticí prostředky.

Určitě vás zajímá, proč žije právě na WC. Je to proto, že ho v mládí parta kluků nechala přes víkend zamčeného na špinavých školních záchodech. Celý víkend tyto záchody uklízel a už tam zůstal zakletý navěky.

Je to hodné strašidlo, nikdy není na nikoho zlý, jen občas někoho upozorní na to, že by po sobě nemusel nechávat

takový nepořádek. Nikdy si nikomu nestěžuje na svůj osud,
pár lidí ho ale už vidělo, jak se smutně dívá z okna umývárny,
ze které nikdy nemůže ven, a nešťastně vzdychá.

Martin Šoltys